

Van het westelijk front geen nieuws

Niek de Wit

Beste lezers en lezeressen,

De vorige keer meldde ik al dat het niet alleen veel tijd en inspanning zal vergen de door het Franse Voorzitterschap gepresenteerde nieuwe tekst goed te begrijpen, maar ook dat het mij uiterst twijfelachtig leek of het op basis van deze tekst zou lukken spoedig tot een politiek akkoord te komen.

Ik ga gelijk krijgen...

Baseerde ik mijn analyse de vorige keer nog op een informeel toegestuurd concepttekst, inmiddels is er formeel een concept rondgestuurd en in de afgelopen twee maanden zelfs al twee (!) maal besproken.

Dat concept is zo mogelijk nog verwarrender dan het informele concept en tot nu toe is er dan ook nauwelijks over gediscussieerd in de Raadswerkgroep. De eerste bijeenkomst ging geheel en al op met toelichting door Frankrijk. Dat was nodig ook, omdat geen enkele delegatie voldoende tijd vooraf had gekregen om de tekst te kunnen bestuderen en terugkoppeling te hebben met het thuisfront. De tekst was slechts drie dagen tevoren verspreid. Alleen, die toelichting droeg niet bij tot een beter begrip en vrijwel alle lidstaten, met uitzondering van de vier tegenstemmers natuurlijk die logischerwijs niet veel meer konden dan hun positie formeel herbevestigen, vroegen om een aangepaste tekst waarin Frankrijk zou uitleggen wat er achter hun wijzigingen

zat. En ook dat heeft niet echt geholpen. Iedereen houdt dan ook zijn kruut droog door het afgeven van een formele 'scrutiny reservation'. De enigen die een algemene reactie geeft zijn wij; dat verwacht eerlijk gezegd ook iedereen. Mijn afdelingshoofd Michael Hamell maakt op een fluwelen wijze gehakt van het voorstel, door de gemeenschappelijke basis die nu eenmaal ten grondslag ligt aan alle EU-regelgeving in twijfel te trekken en dat te illustreren met concrete voorbeelden uit de Franse tekst. Na afloop krijgt hij daarvoor in de wandelgangen veel bijval.

De tweede Raadswerkgroep bijeenkomst over de tekst, we leven dan al eind oktober, is ook al geen feest. De algemene stemming wordt nog het best verwoord door België, dat vertwijfeld uitroept dat de Fransen wel heel erg ver zijn gegaan in het verlenen van vrijheid en flexibiliteit voor de lidstaten. Zover zelfs, dat België vreest dat het zijn bestaande wet- en regelgeving kan ondermijnen. De Fransen zouden dan ook veel dichterbij de slottekst van het Portugese Voorzitterschap van eind 2007 moeten blijven. Er zijn lidstaten, die deze voorzetsel genadeloos inkopen en voortbordurend op de reactie van ons, de Franse Voorzitter formeel vragen om een uitspraak van de juridische dienst van de Raad, of er door het invoegen van een dergelijke hoge mate van subsidiariteit en flexibiliteit voor de Lidstaten de juridische basis van de ontwerp kaderrichtlijn niet zodanig is versmald dat er in feite niet wordt voldaan aan de eisen aan een richtlijn zoals neergelegd in het Europese Verdrag. Zo'n verzoek kan natuurlijk niet met goed fatsoen worden geweigerd. Ook zijn er vragen over hoe de Fransen zich voorstellen een dergelijk ontwerp in overeenstemming te brengen met het Besluit in eerste lezing van het Europese Parlement, alweer vrijwel een jaar geleden.

Dergelijke discussies zullen niet bepaald leiden tot snelle besluitvorming, dat is duidelijk. Mochten de Fransen om wat voor reden dan ook willen doorduwen – op zich al een onrealistische veronderstel-

ling – dan is er een overduidelijke blokkerende minderheid – ik zou zelfs zeggen blokkerende meerderheid tegen deze tekst.

De Tsjechen zullen in januari het stokje gaan overnemen. Zij tonen in allerlei voorgesprekken die we met ze hebben aanzienlijk veel meer ambitie en geven ook aan de politieke inzet te hebben om te komen tot een politiek akkoord in juni 2009, nog steeds het Internationale Jaar van de Aarde! Of ze dat ook gaat lukken durf ik niet te geloven. Ze zullen zich dan moeten verweren tegen de politieke druk van een aantal grote lidstaten, waaronder vooral grote buur Duitsland. Mocht het ze lukken, dan kunnen de Zweden in de tweede helft van 2009 de tekst (juridisch) netjes afronden en toesturen aan het EP (en de Commissie) voor de Tweede Lezing. Tijdens het Spaanse Voorzitterschap begin 2010 zou de besluitvorming dan zo maar kunnen worden afgerond. De Spanjaarden zijn veel minder gevoelig voor de druk van andere lidstaten, omdat ze geen last hebben van het Calimero-syndroom: 'zij zijn groot en ik is klein'.

Hoop doet leven!

Vriendelijke groeten

Niek